

Új város

XIX. évfolyam 2007. szeptember

Sokszínű ünnep:
Máriapoli Egerben

Új Város

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám:
11705008-20434836

Felelős kiadó: Tóth Ilona

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Kisterenye u. 54.
Telefon: 328-0785.
Fax: 403-5400.
E-mail: ujaros@fokolare.hu.
Adminisztráció:
ujvarosiroda@fokolare.hu

Lapszerkesztők: Bartus Sándor,
Tóth Judit

Munkatársak: Arany Krisztina,
Bakacsi Viktória,
Fábián Zsuzsanna, Fábi Andrzej,
Fehérfalvi Balázs, Ferentzi Éva,
id. Frivaldszky János,
Göbel Ágoston, Himmer László,
Horváth Viktória, Körmendy Imre,
Mészáros Endre, Reskovits Ágnes,
Rieth Zsuzsanna,
Romhányi László, Smohai Ferenc,
Sudár Balázs,
Szalai Simkó Hilda, Tóth Pál,
Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

Kapitális Kft. Debrecen.
Felelős vezető: Kapusi József.

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál

Éves előfizetési díj 2007-re:
4000 Ft. Külföldre: 35 euro
Támogatói előfizetés: 6000 Ft.

Címlap: Körmendy Mária
Hátlap: Sudár Balázs

Előszó

2 Fokolárok 25 éve Magyarországon

Az ige élete

5 Nyár közepén Kidobta a tablettákat

Az élet igéje

6 A Lélek erejével

Nézőpont

8 A vallások lejáratása és az emberi jogok

Az egység lelkisége

9 Hivatás Mozgalmak

10 Mária időszakos városában

13 Alig húszévesen

Kultúra

14 Kiálts, és meglátod

Az életből merítve

16 Csak szelíden

19 Szót kér a család

Társadalom

20 A termékenység „felfedezői”

22 Kereszténység 2007-ben

Megkérdeztük

24 Szegény egyházat szeretnék

25 Képzelt barátok

Hírmozaik

Utolsó oldal

párbeszéd az olvasóval

MESEOLDAL

Az Új Város előző száma felidézte bennem a gyerekkori estéket, amikor apánk felolvasott nekünk. Talán ott szerettem meg a betűt, mielőtt szemtől-szembe találtam volna magam vele.

Igyekeztem, hogy ezt a jó szokást felnőve továbbadjuk, hatott a gyerekeinkre is. Mivel minden kicsi külön egyéniség, e téren is vannak kívánságai. Egyik fiunknak a majdnem 24 oldalas mesét kellett újra és újra felolvasni, egy olyan vitézről, akit „izinkekre” tép a sárkány, de hű lova kitapogatja orrával a csontjait, és gondosan felszededegeti. Gazdája egy zsákban zörög, amíg a ló meg nem találja a gyíkot (akin természetesen segített annak előtte a vitéz), aztán újra összeforrasztva daliásabb lesz, mint volt. És ez háromszor megismétlődik – egy királylány kezéért. Érdekes, hogy felnőtként is ilyen veszélykereső és feléledő ez a gyerekünk. Valamelyik lányunk egy gögös asszony történetét hallgatta a legszívesebben, akinek mindenki behódol, de sorsa megtanítja az alázatra. Ő ki tudja milyen kísértéseket lökött ki ezzel magából.

Vagy egy-egy szépséges-szomorú Andersen mese! Szórol-szóra kellene hallania, újra meg újra minden gyereknek! Az igazi mese-mondók végig idézik is őket fejből. A feldolgozások csak ezután következnek, mert a diakép, a film és a többi sose nyújthatja az eredetinek a kerekességét, báját, humorát. Így történhetett, hogy a még óvodás legkisebbünk „ilyen hülyeséget én nem nézek” felkiáltással hagyta ott a tévét, amikor ott egy Micimackó átíratot adtak.

Egy máig mesélő olvasó

A TUDÓS MINT EMBER

Az Új Város többször hivatkozik Viktor E. Frankl professzorra bemutatva a logoterápia iskoláját 2005. decemberében. Az új pszichoterápiás módszer tömör jellemzése: „...mégis mondj lgent az Életre!” – az iskola atyja, Frankl egyik könyvének címe. Ez a vékony kis napló saját élményanyaga a sorsról. Amiből elmélet, tudomány, gyógyító módszer lett, azt a koncentrációs tábor személyes tapasztalata érlelte meg. A Szökési terv című fejezetben a szerző egy tízfuszos betegével beszélget:

„Te is lelécelsz? – Tagadom, mégsem tudok megválni a tekintetétől. Vízit után visszatérek hozzá. És ismét rám vetődik az a reménytelen tekintet – valahogyan szemrehányásként érzékelem. Egyre jobban elmélyül bennem a rossz érzés, amely azonnal elfogott, amint beleegyeztem a szökésbe közösen a kollégámmal, ezzel szakítva régi elvemmel, miszerint nem avatkozom bele saját sorsomba. És akkor hirtelen kirohanok a barakkból, át a kollégámhoz, a betegkörletbe, és bejelentem neki: nem tudok vele menni. Alighogy határozottan kijelentettem, hogy le kell mondania társaságomról, alighogy elhatároztam, hogy változatlanul betegek mellett maradok, egy csapásra eltűnt belőlem az a bizonyos rossz érzés! Fogalmam sincs, mit hoznak az elkövetkezendő napok, de eddig sosem tapasztalt belső nyugalommal, szilárd léptekkel visszamegyek flekkitűszbarakkomba, leülök a deszkára bajtársam lábához, megpróbálom vigasztalni, majd beszélgetek a többi lázas beteggel, nyugtatgatom őket.”

Ebben a megközelítésben sikerült szívesem az egyik szegényét valahogyan másképp elfogadni.

H. Emőke – Nagymaros

TESTVÉRLAPJAINK: Olaszország: **Citta Nuova (CN)**. Amerikai Egyesült Államok: **Living City**. Argentína: **Ciudad nueva**. Ausztrália: **New City**. Belgium: **Nieuwe Stad**. Brazília: **Cidade Nova**. Bulgária: **Nov Sviat**. Cseh Köztársaság: **Nove mesto**. Dánia: **Ny Stad**. Franciaország: **Nouvelle Cité**. Fülöp-szigetek: **New City**. Hollandia: **Nieuwe Stad**. Horvátország: **Novi Svijet**. Japán: **Uno**. Kanada: **Nouvelle Cité**. Kenya: **New City**. Kína: **San Sing**. Kolumbia: **Ciudad Nueva**. Korea: **Cumul**. Lengyelország: **Nove Miesto**. Libanon: **Cité Nouvelle**. Litvánia: **Naujasis Miestas**. Nagy-Britannia: **New City**. Németország: **Neue Stadt**. Pakisztán: **Hayat**. Portugália: **Cidade nova**. Románia: **Oraş Nou**. Spanyolország: **Ciudad Nueva**. Svédország: **Enad Värld**. Szlovákia: **Nové mesto**. Szlovénia: **Novi svet**. Uruguay: **Ciudad Nueva**. Venezuela: **Ciudad Nueva**.

1953-at írtak, amikor az észak-olaszországi *Fiera di Primiero*-ban egy, a vasfüggöny mögül érkező jezsuita szerzetes először hallott az egység karizmájáról. Különösen mélyen érintette őt a kereszten függő elhagyatott Jézus valósága, akiben felismerte a kelet-európai „csend egyházában” ma is szenvedő Krisztus arcvonásait. Úgy érezte, hogy a Fokoláre lelkeségében választ talál népe szenvedésére, s személyesen kérte Chiara Lubichot, hogy küldjön fokolariniket a vasfüggönyön túlra. A következő Máriapolin a résztvevők egy csoportja „részletfizetesként” felajánlotta magát Istennek, hogy az Európát megosztó „fal” leomoljon, s Mária szeplőtelen szíve győzedelmeskedjen. Ettől fogva a Mozgalom szűk családjában minden szenvedés, betegség vagy halál ezt a „mennyei számlát” törlesztette.

Immár történelem, hogy a hatvanas-hetvenes évek egyre több kelet-európai országban látták megszületni az első fokolárokat, azokat a férfi és női közösségeket, akik körül aztán lassan-lassan mindenütt kialakult a Fokoláre nagy családja, annak összes nemzedékével és minden hivatásával. A vasfüggöny mögötti országok közötti szabad átjárás kedvezett az apostoli lelkületnek, így a turistaként idelátogató osztrák és jugoszláv fokolariniken kívül az akkori NDK, Csehszlovákia és Lengyelország is jelen volt a magyarországi közösség születésénél.

FOKOLÁROK 25 ÉVE MAGYARORSZÁGON

Sudár Balázs

Így érkezett el 1982, mikor is az első nemzetközi Rubik-kocka világbajnokságra készülő Budapest nem is sejtette, hogy egy férfi és egy nő fokolárnak ad otthont. Itt indult az a nagy Történet, melyet sokak áldozatos és nagylelkű szeretete írt az évek során, akik tanúi s főszereplői lettek a Fokoláre Mozgalom születésének és növekedésének Magyarországon.

Az idei egri Máriapoli gondviselés-adta lehetőség volt a közös ünnepre, hiszen a szeretet nem csak kisugárzik, otthont teremt és gyógyít, hanem meg is őriz, megőríz az utókornak. Mert amit őrzünk, s amiért hálát adunk, az Isten munkája bennünk és köztünk, az Ő műve, melynek építéséhez kölcsönadtuk Neki emberségünket. Chiara Lubich – aki 1961-es magyarországi látogatása által duplán is alapítónknak számít – erre az alkalomra küldött személyes üzenetében azt kívánta, hogy a „Máriapoli a köztünk élő Jézussal látható gyümölcse legyen a sokak között 25 éve megvalósuló szeretetnek”. Az volt a benyomásunk, hogy Chiara jókívánsága megvalósult, s talán valami több is történt... ugyanis mindannyian megtapasztaltuk azt a szeretetet, mely az első generációk hűségében felfedezi saját gyökereit, s az új nemzedékek haláljában és vitalitásában megtalálja létének értelmét.

S talán ez a legszebb ebben a 25 éves évfordulóban, hogy nem csupán emlékezés vagy felismerés, hogy nem volt hiába a „részletfizetés”... ugyanis a generációk közötti kölcsönös szeretetben, ahol Jézus élhet köztünk, már megjelent a jövő is.

Most, hogy az a „fal” már 18 éve leomlott, s az egység felé vezető úton újabb és újabb falak magasodnak, sokan érezzük a készletetést, hogy „fizessük saját részleteinket”, hogy Isten általunk is megvalósíthassa az emberiiségről alkotott tervét.

Tóth Ilona

NEMZETKÖZI KÁVÉHÁZ

A Máriapoli Africafé-ja a második este nemzetközi kávéházzá alakult. Három kultúrát mutattak be érdekelték, miközben folyt a kávé, a tea és a beszélgetés. A bevétel a Fokoláre Mozgalom fiataljait, konkrétan tanzániai akciójukat támogatta. Markó Máté építész-hallgató Tanzániával ismertette meg a vendégeket, ahol menyasszonyával, Ágival építettek egy szociális intézményt. „Mélyen érintett, mennyire egyszerű a tudása, technikája és gasztronómiája az ottani világnak. Az emberek derűsek, mert az életet Istentől fogadják el.” – mondta.

Engem arra kértek, hogy a japán kultúráról beszéljek, korábban ugyanis másfél évet töltöttem Japánban ösztöndíjjal. Vittem egy kimonót, és beöltöztettem az egyik lányt. Ezt mutattam be, mint a japán világ egy kis darabját. Nagyon örültem a kérdéseknek is, mert egy kicsit átadhattam abból a rengeteg élményből, ami ott ért.

Aradi Rita, az Új Város egykori munkatársa Szibériába kalauzolta képeivel a jelenlévőket, ahol évekig élt. Itt igyekeztek német és lengyel társaival, télen akár -35 fokkal is megküzdve, az egység lelkeségét adni az orosz embereknek, akiket melegszívűnek és nagylelkűnek ismert

meg. A tájképek pedig mindenkit lenyűgöztek. Örültem, hogy egy ilyen este részese lehettem.

Horváth Viktória – Budapest

KEDVES SZERKESZTŐSÉG!

A kegyelmek-árasztotta egri Máriapoliról hazaérkezvén reggeli elmélkedésképp az Új Város került a kezembe, hiszem, a Szentlélek ajándékaiként. A kánikulainak ígérkező napon a lap hátoldalán található „Nyári ima Dél-Afrikából” kezdte meg a Szeretet-Istennel való párbeszédemet. Az „Add Uram, hogy lassabban járjak!” imakezdet cél mutatott a napomnak. Bevallom, nem mindig fejtem meg az újságban található keresztretjtvényt, de ezen, az Istenért lelassított napon azt éreztem, hogy egy kis lépéssel talán szerettem az ismeretlen ismerőt, aki szintén az olvasók iránti szeretetből elkészítette az értékes gondolatot tartalmazó rejtvényt. Ezért megfejtettem, szeretetből. S ekkor én gazdagodtam szívemben a kitárlandó Dosztojevszkij mondásból, mely teljes egészében így hangzik: „Valamely embert szeretni ezt jelenti: Úgy látni őt, ahogy Isten elgondolta.” Nem gondoltam volna, hogy ilyen kis dolog – mármint, hogy szeretetből együtt játszom veletek – lelkiileg ennyire felemelő lehet.

het, sőt Istenhez is közelebb vihet. Elgondolkodván a megfejtett mondaton, megértettem, hogy édesanyámat és barátaimat is így szeretethetem még inkább, ha Isten szemével nézek rájuk, és nem az én szememmel, szemléletemmel, elgondolásaimmal. Köszönöm nektek és a Szentléleknek!

Még egy aprócska dolog. Észrevettem, hogy A FOTÓS tapasztalat nem először került az újságba, talán véletlen, talán nem. Számomra nem. Ugyanis a fényképezés az egyik hobbim, és bár, mint ahogy írtam, már ismertem a cikket, mégis kizárólag szeretetből újra elolvastam, új szemmel. Hatására eldöntöttem, hogy szeretnék én is ajándék lenni a fotóimmal mások számára.

Szekér Tímea – Kecskemét

VÉSZHELYZET-MEGOLDÁS

Mint ahogy az egészségügyről szóló cikk írja a júniusi számban, a kapcsolatok nagyon fontosak, már az első pillanattól fogva. A következő eset velem történt egyik éjszaka, ügyeletben. Jelezték, hogy egy néhány órás újszülött légzésszáma magas, fájdalmasan sír, nyugtalan. A születést követően a légszövében levő váladékot le kellett szívni, sokkal többet nem tudtam tenni. Megvizsgáltam, tényleg szapora volt a légzésszáma, kephalikusan sírt (idegrendszeri tünet), a hasa kissé puffadtabb volt. Ezen konkrét tünetek alapján még százezer baja lehetett...

5-10 perc alatt semmi javulás. Ekkor igazi intenzív vészhelyzet-megoldást választottam. Speciális műfogással a karomra helyeztem a babát, varázsszavakat kezdtem basszus hangomon brummogni a karok ritmikus mozgásával – máshol dajkálásnak hívják – és elhittem a babával, hogy nem olyan reménytelen a mi világunk... Néhányszor kételkedően rám bandzsított, majd 10 perc alatt kibékült magával és a világgal.

Nem volt lélegeztetés, lumbalpunkció, UH... de valami mégis történhetett!

Dr. Gyenes Vilmos – Kecskemét

Bortus Sándor

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

NYÁR
KÖZEPÉN

Amájusi ige így szólt: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Mostanában igen nehéz időket éltem mind a családban, mind a munkahelyemen, olyanynira, hogy az egészségem komolyan veszélybe került. Úgy éreztem, pihenésre lenne szükségem. El is mondtam ezt abban a kis közösségben, ahol hétről hétre találkozunk, hogy Jézust magunk között tartva erősítsük, bátorítsuk egymást, és megosszuk tapasztalatainkat. Eszembe jutott egy régebbi balatoni nyaralás egyikünk házikójában, és megkérdeztem, lenne-e lehetőség most is egy pár napot együtt tölteni náluk. Nemsokára el is utaztunk egy hét végére, sőt a következőre már négyesben, „ki-ki a párjával”. Sokat fürödtünk, úsztunk, beszélgettünk, kirándultunk, finomakat főztünk, igazi csodás kikapcsolódás volt mindegyikünknek! Ráadásul a nyár közepén egy egész hetet nyaraltunk együtt.

Ennek a konkrét segítő elfogadó, befogadó szeretetnek köszönhetem, hogy most sokkal jobban vagyok, megint van erőm az élethez és férjem is új barátokra talált. Közöttünk pedig növekedett az egység és a szeretet, őszintén megosztva egymással azt is, amin javítanunk vagy változtatnunk kellene.

Erhart Kata

KIDOBTA A
TABLETTÁKAT

Pár éve feleségemmel megszéltük, hogy hatodik gyermekünk után nem szeretnénk újabbakat. Néhány hónappal később azonban újabb gyermek adott életjelt. Megijedtünk.

Nouvelle Cité / Afrika

Elhatároztuk, hogy szüleinkhez fordulunk tanácsért. Mindkét oldalon támogatták döntésünket, hogy vetessük el. Feleségem elment az orvoshoz, felkészült, és megvette a szükséges tablettákat.

Másnap reggel mise után valaki a kezembe adta az élet igéjét. Azonnal olvasni kezdtem. Az egyik szakaszban felsorolták a gyilkosság különböző módjait: „rágalmazással, autóbaleset előidézésével,

pisztollyal vagy késsel, de vannak, akik az abortusszal ölnek...” Ezek a szavak tördöfészként hatoltak a szívembe. Semmire nem tudtam odafigyelni ezután, csak éreztem, hogy beszélnem kell azzal, aki ezt a lapot adta. Bevallottam neki, hogy szörnyű hibát készültünk elkövetni. Igaz, ez volt az első alkalom, amikor nyomtatásban olvastam, hogy az abortusz emberölésnek számít.

Hazamentem, és megosztottam ezt a felfedezést a feleségemmel. Azt is megmondtam neki, hogy a szívemben már eldöntöttem, ne hajtsuk el a magzatot. Meghallgatott és egyetértett velem, kidobta a tablettákat.

Most, amikor rátekintünk kis Ginettánkra, akivel annyi öröm költözött a családjunkba, mérhetetlenül boldogok vagyunk. Különleges ajándék nekünk.

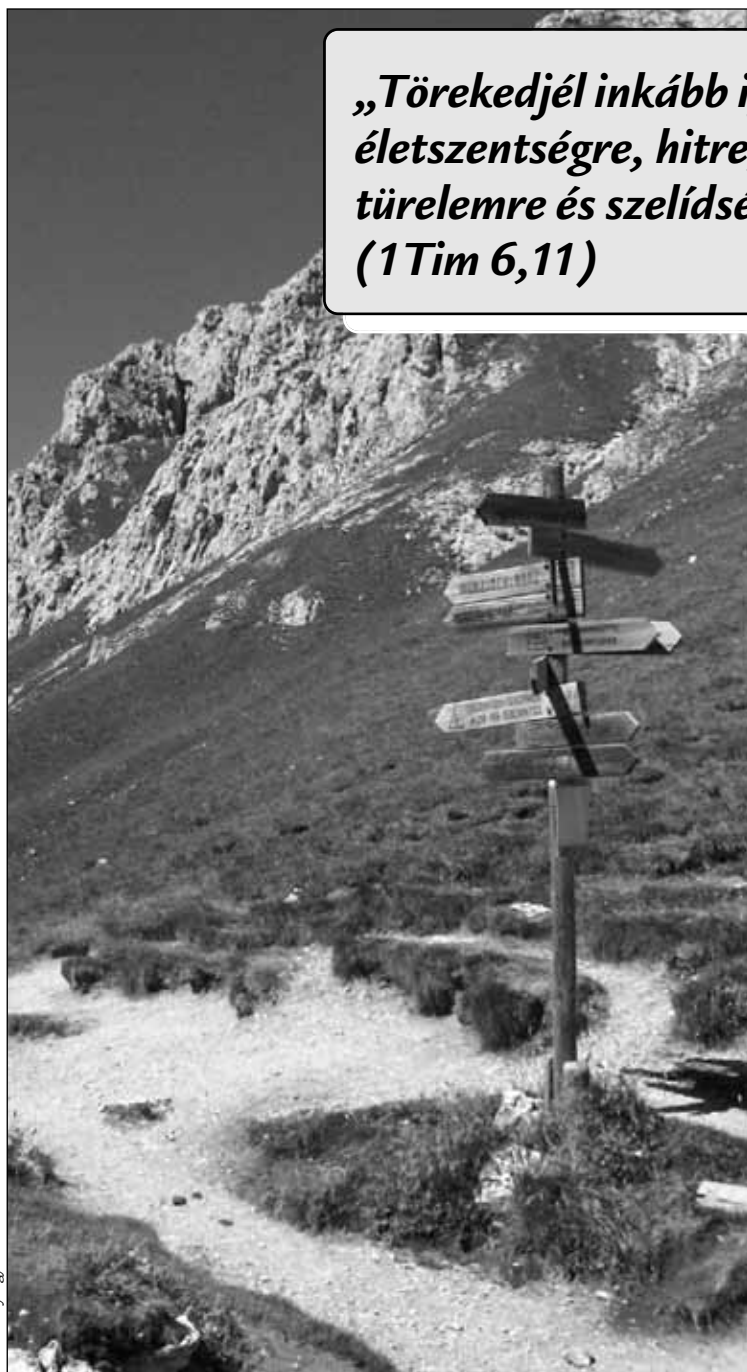
Csatlakoztam egy csoporthoz a plébánián, ahol együtt olvassuk az élet igéjét. Amikor találkozunk, mindig bátorítjuk egymást, hogy életre váltsuk az evangéliumot. Ez segít szeretettel elfogadni a mindennapjaimban előforduló problémákat és fájdalmakat. Olyan ugródeszka, amiről ellendülhetek. A nehézségek nem olyan súlyosak, mint régen, mert megpróbálom szeretni, és felajánlani őket Istennek. Korábban boldogtalan voltam. Most meg? Tudva, hogy a szenvedésben Jézust szeretem, boldog vagyok minden nehézségem ellenére.

Pascal Ndiko – Kamerun

.....
Amit továbbadunk egymásnak mindabból, amit az evangélium hatására megélünk, az továbbfejlődik és kiteljesedik bennünk; amit megtartunk magunknak, az viszont elhal.
.....

A LÉLEK EREJÉVEL

**„Törekedjél inkább igaz lelkületre,
életszentségre, hitre, szeretetre,
türelemre és szelídségre!”
(1Tim 6,11)**

Bacsi Györgyi

Hogyan éljük mind-
ezeket az erényeket a
hétköznapiakban?

Nehéznek tűnhet egyen-
ként megvalósítani. De
miért ne élhetnénk a jelen
pillanatot radikális szere-
tetben? Ha valaki Isten aka-
ratában éli a jelent, akkor
Isten él benne, és ha Isten él
benne, akkor szeretet él
benne.

Aki a jelen pillanatot éli,
az a körülményeknek meg-
felelően türelmes, állhata-
tos, szelíd, teljesen szegény,
tiszt és irgalmas, mert sze-
retetét a legmagasztosabb
és leghitelesebb módon feje-
zi ki. Valóban szereti Istent
teljes szívéből, teljes lelkéből
és minden erejéből. Mivel
bensőleg megvilágosodott
és a Szentlélek vezeti, nem
ítélkezik, nem gondol rosz-
zat, úgy szereti felebarátját,
mint önmagát. Megvan
benne az a hihetetlen evan-
géliumi erő, hogy „odatart-
sa a másik arcát is”, és hogy
„elmenjen kétannyira”¹.

¹ Vö. Mt 5,41

Ez a buzdítás Pál hűséges munkatársának, útitársának és barátjának, Timóteusnak szól, aki bizalmasából szinte fiává lett. Neki írja az apostol, miután beszél a gógról, az irigységről, a széthúzásról és a pénzhez való ragaszkodásról: „Te azonban, Isten embere, menekülj ezek-től.” És ösztönzi, hogy olyan életre törekedjen, ahol tündökölnék az emberi és keresztény érények.

A keresztelekor tett ígéret visszhangzik ezekben a szavakban, hogy ellene mondunk a bűnnek („menekülj”), és a jóhoz csatlakozunk („törekedj”). A Szentlélektől ered a gyökeres változás, a képesség és az erő, hogy valóra váltsuk Pál buzdítását: „Törekedjél inkább igaz lelkiületre, életszentségre, hitre, szeretetre, türelemre és szelídségre!”

Mindabból, amit megtapasztaltunk az első lányokkal, akikkel 1944-ben létrehoztuk Trentóban a fokolárt, megsejthető, hogyan lehet életre váltani ezt az ígét, elsősorban a szeretetet, a türelmet, a szelídséget.

Különösen kezdetben nem volt mindig könnyű radikálisan élni a szeretetet. Megesett, hogy kapcsolatainkat belepte a por, és alább-hagyott az egység. Ez akkor történt például, amikor észrevettük a többiek hibáit, tökéletlenségét, és ítélezni kezdtünk, így akadályoztuk a kölcsönös szeretet áramlását.

Hogy ez ne így legyen, egy napon arra gondoltunk, szövetséget kötünk egymással, és ezt az *irgalmasság szövetségének* hívtuk.

Elhatároztuk, hogy minden reggel újnak, teljesen újnak fogjuk látni azt a felebarátot, akivel a fokolárban, az iskolában, a munkahelyen és bárhol találkozunk, hogy egyáltalán nem fogunk a hibáira emlékezni, inkább befedünk mindent szeretettel. Ezért szívünkben teljes irgalommal, teljes mértékű megbocsátással közeledtünk mindenkihez.

Igen komoly elhatározás volt ez, amire mindannyian együtt jutottunk el, hogy segítségével, amennyire csak képesek vagyunk, mindig elsők legyünk a szeretetben, és utánozzuk az irgalmas Istent, aki megbocsát és felejt.

Chiara Lubich

Alapgondolatok

- ◆ Tenni azt, amit Isten szeretne, hogy bennünk éljen, és a szeretet élő legyen.
- ◆ Menekülni és törekedni: ellene mondani a gonosznak és a jó felé fordulni.
- ◆ Minden reggel általános belső amnesztiát hirdetni: szeretettel elfedni mindent.

Összefüggések

Az élet ígéje ebben a hónapban arra szólít fel, hogy éljük az erényeket. Nézzük meg, milyen alapállásból fakadnak cselekedeteink! A keresztény emberben a hitnek, reménynek és szeretetnek kell kifejezésre jutnia, az Isten felé nyitottságnak.

Istenbe kapaszkodjunk, s ez hassa át minden tettünket, így a hit, remény és szeretet önmagukon túlmutatva meghatározzák viselkedésünket embertársainkkal és az élet feladataiban. Bennük új értelmet nyernek a sarkalatos erények is: a bölcsesség, erősség, igazságosság és mértéktartás.

Az etika alapkérdéseiként az erények már Platón (megh. Kr.e. 347) és Arisztotelész (megh. Kr.e. 322) óta a tudományos vizsgálódás tárgyát képezik. Platónról származik egy erény-jegyzék, mely tartalmazza a négy sarkalatos erényt is. A három teológiai erényt a skolasztikus Aquinói Szt. Tamás (megh. 1274) helyezte a keresztény erénytan központjába, Szt. Pál leveleire utalva.

Liturgia

Az e havi ige a katolikus liturgiában 2007. szeptember 30-án, az évközi 26. vasárnap második olvasmányában található.

A VALLÁSOK LEJÁRATÁSA ÉS AZ EMBERI JOGOK

Vincenzo
Buonomo

A vallásszabadság kérdéssel foglalkozott az ENSZ Emberi Jogi Bizottságának legutóbbi ülészsaka. A szervezet feladata, hogy értékelje a világ országainak tevékenységét az emberi jogok betartása körül. A minősítés ez alkalommal elég különösre sikerült, mert meglehetősen korlátozott megállapításokat tett a vallások pozitív szerepét illetően, például a harmonikus együttélésre, a békére, és a toleranciára vonatkozóan. Ezzel szemben sokat foglalkozott azzal, hogy a vallások követői hogyan sértik meg az emberi jogokat, és hányan szenvednek a rájuk kényszerített vallási szabályok miatt.

Felszínre került, hogy a vallásszabadság csak abban az

esetben korlátozható, ha veszélyezteteti a közrendet és a közbiztonságot, és akkor is csak külső megnyilvánulásaiban, mert alapvető emberi jogról van szó, melynek senki sem szabhat határt, még rendkívüli állapotban sem. Ellenkező esetben hátrányos lelkiismereti megkülönböztetésről kell beszélni.

Hangsúlyozták, hogy azokban az országokban, ahol súlyosan megsértik a vallásszabadságot, pontosan meg kell keresni ennek az okait, melyek nem mindig vallási eredetűek. Sajnos az ilyen jellegű diszkriminációt gyakran az etnikai, kulturális és származásbeli tényezők is súlyosbítják. A helyi törvényhozás is nehezíti a helyzetet különféle előírásaival, amikor megtiltja a vallási szimbólumok használatát, vagy éppen kötelezően előírja a vallásnak megfelelő öltözködést.

Különösen nehéz a helyzet akkor, amikor kikényszerítik a megtérést, kötelezően írnak elő egy vallást, vagy amikor egyre szaporodnak a térítő új szekták.

Az Emberi Jogi Bizottság vitájában negatív kép körvonalazódott a vallásról, mintha azt akarná sugallni, hogy a vallásosság növeli a konfliktusok valószínűségét. Emiatt aztán úgy állítja be, mintha a vallási diszkrimináció okait nem annyira az államokban vagy annak egyes szervezeteiben kelle-

ne csak keresni, melyek nem toleránsak az emberekkel, a közösségekkel vagy a kisebbségekkel, hanem maguk a vallások lennének az okai a diszkriminációnak szabályokkal, rítusaikkal, közösségi jellegükkel és tanításukkal.

Minderre válaszként született egy határozati javaslat a vallások elleni gyűlöletbeszéddel kapcsolatban, melyet a muszlim többségű országok terjesztettek elő. Valójában tiltakozás az iszlámellenesség miatt, ami az antiterrorista harc következtében alakult ki. Megfeleldeznek azonban az összes többi vallást sújtó diszkriminációról, nem foglalkozik az antiszemitizmussal, a kereszténygyűlölettel, pedig sajnálatosan ezek is részét képezik mindennapjainknak.

Felmerül a kérdés, vajon mi történne, ha az emberi jogok területén engednék érvényesülni a vallásokat, s azok pozitív szerepet játszhatnának? Ki lehetne mutatni például, hogy a vallások nevében soha sem tiltható vagy korlátozható a szólás- és sajtószabadság. Ha nincsenek számon kérhető jogaik a vallásoknak, és ha lényegesen csökkentik a vallások szerepét a nyilvánosságban, akkor bizony nehezebb tűrni, és könnyen kialakulhatnak összetűzések. Az egymással szembenállás nem lehet cél, csak a párbeszéd.

Fordította: Tóth Pál

HIVATÁS

Adódhat olyan pillanat egy fiatal életében, amikor Isten arra hívja, hogy kövesse Őt. A hivatás a legnagyobb öröm, ami érheti az embert, ezért el szeretné mondani másoknak is, különösen a legközelebbi hozzátartozóinak... Gyakran megesik azonban, hogy éppen azok a rokonok, akik rendszeres vasárnapi templomba járók, sorscsapás-ként fogadják a hírt.

Ahhoz, hogy Jézus akarata szerinti keresztények legyünk, nem elég minden vasárnap templomba menni. Másra van szükség: mindenekelőtt Istenre kell alapozni életünket, Őt kell az első helyre tennünk; meg kell valósítanunk akaratát, örömmel fogadva, amit sugall, vagy amit kér, például

azt, ha egyik gyermekünk Őt akarja szolgálni. A keresztény szülők nem szerethetik önző módon gyermekeiket, és nem tervezhetik meg jövőjüket a saját elképzelésük szerint, hanem Isten akaratára kell figyelniük.

Ha nem így tesznek, megvalósulni látják majd családjukban azt, amit Jézus mondott: „Azt hiszitek, azért jöttem a földre, hogy békét hozzak? Nem – mondom nektek –, hanem megosztottságot. Mostantól fogva, ha öten vannak egy házban, megoszlanak, három kettő ellen és kettő három ellen...” (vö. Lk 12,51)

Ha azonban a szülők tudatában vannak, hogy gyermekeik elsősorban Isten gyermekei, aki hívhatja őket, és ezt a neve-

lésben is szem előtt tartják, képesek lesznek arra, hogy segítsék és támogassák őket akkor is, amikor szívükben meghallják a hívást. A szülők, ha igazi keresztények, tudják ezt és így is tesznek. Vég nélkül sorolhatnám azokat az apákat és anyákat, akik őszintén boldogok és hálásak Istennek, hogy így alakult az életük. ■

Chiara Lubich

MOZGALMAK

Gyakran előfordul, hogy a gyermekek nagyjából tíz éves koruktól már nem akarnak templomba járni. Általános jelenség, ám vannak kivételek. Például ha a mi fiataljainkat nézzük, azt látjuk, hogy szenvedélyesen szeretik az egyházat, és nem szakadnak el tőle, hanem jönnek velünk, mert meg tudtuk szeretetni velük. Mit tegyünk tehát? Biztosítanunk kell lelki fejlődésüket. Nehéz időszakokban mindig érkezik különleges segítség. Manapság a Szentlélek élő, erős mozgalmakat hívott életre, melyek magukkal ragadják

őket, és elősegítik formálódásukat. Az egyik lehetőség tehát az, hogy rábizzuk gyermekeinket olyan papokra, olyan mozgalmakra, melyek vonzzák és alakítják őket, s megalapozzák hitüket is. Ezzel megelőzhetjük az egyháztól való elszakadásukat.

Ti magatok is, mint szülők, találjatok módot arra, hogy a közös nyaralások, ünnepek lelki épülésükre szolgáljanak. Egy család például, Trento környékén – hogy felkeltse a gyermekek érdeklődését – filmet forgatott, melybe bevonta más családok gyermekeit és a

szülőket is. Látszik, hogy ha a szülők fontosnak tartanak valamit, akkor azt a gyermekek is fontosnak tartják majd, s ahova a szülők mennek, oda fognak menni a gyermekek is. ■

Chiara Lubich:
Ahol az élet
lángja fellobban,
Új Város,
Budapest, 1999.,
83. és 85. o.

Visszaemlékezés és előre tekintés, fáradozás és feltöltődés, beszélgetés és néma figyelem. A Máriapolik különlegessége, hogy mindenki azt kapja, amire szüksége van. Mindenki felfigyel valamire, mégis mindenki más szépséget vesz észre. Erről tanúskodik képes és szöveges összefoglalónk a július 11 és 15 között megtartott egri Máriapoliról.

MÁRIA IDŐSZAKOS

Hübner Ferenc (6)

Az idősebbek még emlékeznek 1978-ra, amikor a budakeszi erdőben, a kissé romos kápolnában megtartottuk az első, harminc fős Máriapolit. Kicsit félve, de boldogan indultunk reggelente, estéként meg különböző lakásokban fejeztük be a napot.

Azóta erre az egyszerű, de mégis rendkívüli eseményre az ország több helyén is sor került. Most Eger adott otthont Mária időszakos városának, a Máriapolinak.

Négy napon át egyetlen törvényt akartak élni, körülbelül nyolcszázötvenen: a kölcsönös szeretet törvényét. Több nemzedék volt jelen, mégis egy népet alkottak őszinte szívvel és elhatározással, azt az új népet, mely az evangéliumból született. Egyedülálló pillanat volt, amikor a fiatalok népes csapata a színpadról ünnepélyesen hírül adta, hogy igényli a tapasztalatokat, a beszélgetést és a közösséget az idősebbekkel.

Az előadások, az évfordulók, a fiatalok markáns, építő jelenléte mellett a tapasztalatok jelentették a konkrét választ arra, hogyan gyógyít a szeretet, mi az időskor értéke és szépsége, miért fontos a betegség türelmes elviselése és mindenfajta, testi és lelki szenvedés felajánlása.

A csoportbeszélgetések, a legkülönbébb fórumok, az immár hagyományossá váló Africafé a szolidaritás, az összetartozás, a család megélésének pillanatai voltak, melyek kitörölthetetlenül megmaradtak mindenkiben. Azzal az elhatározással tértünk haza, hogy ezeket a napokat csak folytatni lehet, és ha alábbhagytunk, akkor újrakezdünk, de soha sem állunk meg.

Tóth Judit

Papp Csaba (3)

VÁROSÁBAN

Sudár Imre

A vízfócsán néhány gyerek levelet úsztat. Kitaró belefeledkezéssel. Ráhelyeznek borsónyi utasokat is. Valahogy így kell mindnyájunknak fogadni a pillanat ötletét, közös munkáját és játékoságát – együtt. Mert bőrig ázunk, rögtön kezdéskor a pár-száz méteres úton. Az ernyők tovább vándorolnak. A marasztaló dagonyákon pallót fektet át két férfi. A belvárosba tévedőkre rábukkannak a Bazilikánál. Értük siet egy kisbusz. Isten kis fokolár népe együtt dicsőít, ad hálát, együtt ünnepel a szentmiséken. Alig akarunk szétszéledni. Pedig a szállás sokféle van és messze is!

A zene küzdelem – egy filmcím is elég, ha választ keresünk a művészetek céljára. A szeretet gyógyít: kiscsoportban, tapasztalatokkal folytatva boncolgatjuk lelkigyakorlatunknak az igazságát. Minden téma erre fűződik fel. A fórumokon most éppen a pedagógusoké a szó. A tanulás és a tudás továbbadása valamint a hasznossága együtt fut egy nemzetközileg elfogadott új módszerben.

A legifjabb zenekar derűje, szolgáló kedve és színvonala igazi meglepetés! Mindent együtt akarnak látni! Mértékadó a 25 év ünneplése, a kibontakozó szépség, hősiesség, az erő, ahogy sok kis búvópatakját láthattuk. Egyre lendületesebb az élet, ahogy a fokolárokból kiindul, és mára egyre nagyobb gyűrűket vet.

Hortoványi Emőke

Körmendy Mária

Balksa Beáta

Héj Balázs

„Honnan ennyi boldog ember?” – kérdezhettük másfél hónapja Eger városában járva. Valóban, a megyeszékhely új fényt árasztott a Máriapoli ideje alatt mindannyiunkra. De honnan születik ez a fény? Honnan a kedv, ami az emberek szívébe költözött? Ennek a különleges városnak lakójává válni évről-évre mindig kicsit másmilyen; változnak a résztvevők, a programok, a helyszínek. Minden más köntösbe öltözik, hiszen Isten szeretetének egyik lényegi eleme, hogy állandóan más arcát mutatja, nem lehet elcsépelt, sohasem unalmas. Mennyi minden várt ránk ebben az esztendőben is! A magyarországi fokolárok születésének 25. évfordulója, a fiatalok mozgalmának 40. születésnapja, a fest- és képzőművészeti szigetei, Afrika-futás, akadályverseny a legkisebbeknek, kirándulás és még sorolhatnánk. Másmilyen volt hát ez a Máriapoli? Talán a jelzővel van a baj. Hiszen a szeretet nem csupán mindig más, hanem folyamatosan meg is újul! Mária városa sosem ismétli önmagát! Sokszínűségét a szívárványhoz hasonlíthatjuk, melynek egyik színe, a zöld ezúttal különös élénkséggel ragyogott: A szeretet gyógyít.

Góbel Ágoston

„Ti vagytok a világ világossága”
(Mt 5,15).
Vizsolyi Lászlóval
beszélgettünk.

ALIG HÚSZÉVESEN

Magyarországon a 70-es évek elején terjedt el az egység lelkiisége. Akkor, alig húsz évesen, te az első között csatlakoztál, és megszentelődésed útjának a Fokoláre Mozgalmat választottad. Mi indított ilyen fiatalon, hogy egy életre szóló, radikális döntést hozz Istennel?

Nekem egyáltalán nem úgy tűnt, hogy radikális döntést hozok. Megérintett Istennel hihetlenül tapintatos és végtelen szeretete, amire csak teljes önátadás lehetett a válasz.

1973. szeptember 1-jén szombat délután egy gödi nyaralóban harminc-egynéhány számomra csaknem teljesen ismeretlen fiatallal tapasztaltam meg először Istennel jelenlétét a közösségben. *Tomka*

Ferenc atya éppen akkor tért haza római tanulmányai után, s a megújulási mozgalmaknál tett látogatásairól beszélt nekünk. Évekkel később tudtam meg, hogy az a szavakkal viszsza nem adható óriási öröm, béke és szabadság, amit akkor átéltem, a köztünk megszületett nagylelkű szeretet nem más, mint Jézus ígéretének a beteljesülése: ahol ketten vagy hárman összejönnek a nevemben, Ő ott van közöttük.

A Fokoláre Mozgalmon keresztül tárult fel előttem Jézus követésének végtelen távlata, amire nagy vágyat éreztem, de addig nem láttam a hogyanját. Az egység lelkiiségének fényében haladva, anélkül hogy különösebben foglalkoztatott volna, egyszerre csak napnál világosabbá vált előttem, mire hív Istent.

1978 húsvétja után néhány napot a pozsonyi fokolárban töltöttem. Egyik reggel, miután a többiek elmentek munkába, egy házas férfi érkezett Prágából, akit nem ismertem. Ő is fokolarinó volt. Reggeli után nekifogott a konyha kitakarításának. Természetfölötti természetessége, ahogy viselkedett, megértette velem, hogy Istent engem ebbe a „családba” hív.

Voltak-e pillanatok, amikor Istennek kimondott elköteleződésed, hűségéd alábbhagyott?

Ha nem válaszolok Istennel szeretetére, ha nincs „antennám” rá, úgy élek ilyenkor, mintha Istent nem is létezne, annak ellenére, hogy még lélegzetet sem tudok venni nélküle. Ha egy apró szeretet-tettel „rá-

Tóth Judit

állok a hullámhosszára”, akkor meglepő módon nem szemrehányást hallok az elmulasztott pillanatokért, hanem úgy érzem, mintha Isten mindent csak miattam teremtetett volna.

1986-ban, hogy Loppianóba mehessek, a magyar állam engedélyével beiratkoztam a firenzei Képzőművészeti Akadémiára. Néhány hónap elteltével mély krízisbe kerültem. A fotólabor sötétkamrája, ahol éppen dolgoztam, semmi nem volt ahhoz a sötétséghez képest, ami bennem uralkodott: „Lehet, hogy semmit nem értettem meg az egység lelkiségéből?!” A firenzei akadémia kalandja (gyermekkori álmom volt, hogy festő legyek) annyira betöltött, hogy nem akartam tudomásul venni a valós helyzetet. Ezért azt gondol-

tam, hogy el kell hagynom nemcsak Loppianót, de a fokolárt is. Amikor sikerült elfogadnom ezt a „hütlenséget”, az istengyermekség egészen új szabadságát tapasztaltam meg: én egészen Istené vagyok, és ezen az sem változtathat, ha el kell hagynom Loppianót és a fokolárt!

Több mint huszonöt év telt el azóta, hogy beléptél a fokolárba, és ebből sokat töltöttél külföldön. Mit jelent ez neked?

A fokolárban Jézus elhalmoz ajándékaival, folytonosan meglepetéseket tartogat. A Bajorországban eltöltött hat év után Oroszországba hívtam. Amint kimondtam az igent, kiválasztottnak éreztem magam. Mintha az emberiség új lehetőséget kapna ma Istentől Európán keresztül. A II. világháború fájdalmas tapasztalata Magyarországon hosszú évekig tabutéma volt, az egykori NSZK területén a német nemzet szégyene, Oroszországban a diadal emléke. Az előttünk járó nemzedék szenvedéseinek gyümölcseként ma egy új népet látok Európában megszületni. Ha válaszolunk Isten szeretetére, és átlépjük a megosztottság korlátait, új világ tárul fel előttünk. A köztünk lévő szeretetben pedig minden ember megtalálja a saját helyét az emberiség nagy családjában.

Megértettem, hogy az, ami másokkal történik, az velem történik, ami velem történik, az másokért történik. Isten a mi tanúságtételünkön keresztül is meg akarja szólítani az embereket, hogy már itt a földön minél többen megtapasztalhassák az öröm teljességét! ■

KIÁLTS,

- Az utolsó dolog, amit láttam, a tűz volt. Tűz mindenütt, amely felemészti otthonom. Egy gerenda arcon vágott és elvesztettem az eszméletem. Mikor magamhoz tértem, testemet égési sebek borították, szememen kötés. Azon a napon kezdődött az éjszaka.

- Én árnyak közt nőttem fel. A világot mindig egy vastag, homályos üvegen keresztül láttam, s csak a fény szürke változásait tudtam megkülönböztetni. Mit nem adnék egy arc emlékéért, egy naplementéért! Milyen, amikor lenyugszik a nap?

- Mint egy tűzvész, de nem fáj. A láthatáron narancsszín fény hullámai emelkednek a magasba. A nap méltóságteljesen lehanyatlik, fájdalom nélkül nézheted, és ezt látva arra gondolsz, hogy ha egy nap menned kell, így szeretnéd, édesen, a fény egy hullámán.

- Nem tudom mi a fény, a valódi fény.

- A mi fényünk más, belülről születik.

- Mi fénytelenül élünk.

- Meg lehet tanulni a sötétben látni.

- Sötétet lélegzem, amióta megszülettem, és semmilyen alkimia nem változtatta fénynyé.

- Várjuk az éjszakát.

- Az éjszaka örökös gyász. Az élet kívül rekedt ezen a kijárat nélküli alagúton.

- Tapintsd meg a kezem. Mit érzel?

- A bőrdetet.

- És még?

A moszkvai Kreml előtt Regina Betzcel, az első oroszországi fokolarinak egyikével.

ÉS MEGLÁTOD!

- Ráncok, sebek, fáradtság...
- ...a feleségem bőre, a tisztára mosó víz, láthatatlan porszemcsék, a vér csendes áramlása, az évek, az évszázkok... mindezt mások nem érzik.

- Nem kell, hogy érezzék, ők látják.

- Biztos vagy ebben?

- Nem tudom. Csak azt tudom, hogy úgy tűnik, tulajdonképpen sosem születtem meg. Mikor a gyermek megszületik, azt mondják: „meglátja a napvilágot”. Megszületni annyi, mint megmártózni a fényben. Növekedni annyi, mint megtanulni úszni.

- Hányan nem születtek meg sohasem! Egyesek a sötétséget jobban kedvelik a fénynél.

- Ostobák. Szemük van, de nem akarnak látni.

- Nekünk nincs szemünk, de elsőként hallunk egyes kis hangokat. Felfogunk halk zajokat, melyek felett minden fül elsiklik. A szél távoli híreket hoz.

A föld vibrál, reng, nyughatatlanul beszél.

- Bárcsak lennének számkra örömteli hírei.

- Remélnünk kell.

- Néha azt remélem, hogy majd visszatérek a sötétbe, amelyből születtem, egy sötét és felszabadító alkonyatba.

- Hogy nyugodhatna le a nap, amely fel sem kelt?

- Honnan van erőd tovább élni?

- A várakozásból és hallgatásból. Amíg tudunk várni, odafigyelni, addig nem halunk meg.

- Várakozás és odafigyelés, de mire?

- Minden pillanatra. Most is. Maradjunk csendben. Mit hallasz?

- Elhaladó emberek tömegét hallom.

- Én is hallom. Felénk közelednek.

- Kik lehetnek?

- Talán ő: tudtam, hogy egy nap majd erre jár.

- Gondolod, hogy meggyógyíthat?

- Bárcsak megragadhatnánk a figyelmét.

- Túl sok ember jár-ke. Nem vehet észre.

- Kiáltanunk kell.

- Semmi haszna.

- Te nem hiszel!

- Erőtlen vagyok. Nincsenek szavaim.

- Ismételd azt, amit mondok. Kiálts velem!

- Gyenge vagyok ahhoz, hogy könyörögjek. Egész életemben nem tettem mást: egy darab kenyérért, egy éjszakai szállásért, egy zugért a templomban.

Minél többet kérek, annál kevésbé látom értelmét a fény nélküli életnek.

- Ha nem segítesz, engem sem fog meghallani.

- Olyan dolgot kérsz, amire nem vagyok képes.

- De a napnyugta... nem akarod látni? Ahogy lángjai a szemedben táncolnak? Hogy ragyogása átjárjon? Egész életedre az alagútban maradnál, hogy a sötétségben halj meg?

- Meghalni, megszületni, hajnal, szürkület. Nekem egyre megy.

- Ha nem kegyelmezel magadnak, kegyelmezz nekem! Szükségem van a hangodra.

- Nagyon sokat kérsz.

- Most, közelednek. Kiálts velem, amilyen hangosan csak tudsz.

- Nem tudom, képes leszek-e rá.

- Kiálts, és majd meglátod!

- Az első dolog, amit megláttam szemében, a meghatottság volt. Isten szemében. Minden más, amit láttam, csak ennek kivételése.

Stefano Redaelli

Fordította: Sudár Balázs

OKR (6)

CSAK SZELÍDEN!

Ez év június 15-én Kerkai-díjat kapott Nobilis Márió, az Országos Lelkipásztori Intézet igazgatója, akivel az egri Máriapolin beszélgettünk.

Bartus Sándor

Gazdag emberi értékekkel rendelkező családból jössz. Mit jelent ez számodra? És hogyan lettél pap?

Hívó, sokgyermekes családban nőttem fel. Hosszú ideig Tatabányán laktunk, ahol azokban az időkben különösen is hitvallást jelentett elmenni a templomba.

A Nobilis nevet – a „nemes” jelentésű szót latinra fordítva – őseink valamikor az újkor elején vehették fel, valahol Közép-Európában. Szüleim mérnökök, édesanyám műemléki építész, akinek például a világörökség részét képező Hollókő felfedezésében és helyreállításában is komoly része volt. Egy szép karrier lehetőség helyett választotta végül a „száz százalékos” édesanyai

hivatást. Ma húgaim is mind tevékenykednek valamilyen evangelizációs, missziós területen. Nagy hatással volt rám gyerekkoromban nagyapám testvére, *Waigand József* atya. Azt láttam meg az ő életében, hogy a papság izgalmas és értelmes életforma lehet. De felmenőim között többen mások is egyházi és társadalmi téren elkötelezett emberek voltak, akik szolgálatként élték meg hivatásukat, „ha megköszönik, ha nem”.

Középiskolában nagyformátumú tanáraim voltak, többek között *Korzenszky Richárd*, *Pintér Ambrus*. Sokat adott nekem Pannonhalm: nagyfokú tudatosodást a hitben, kereszténységben, elmélyülést a magyar szellemi és kulturális életben. Ahogy én éltem meg: ezen a

helyen, „akkor is virrasztanak, amikor mások alszanak”. Itt tanultam meg, mit jelent „egyedül is kiállni”.

Hogyan lettem pap?

Pannonhalmára még úgy mentem, hogy „de pap, az nem leszek!” Aztán amikor a pályaválasztásról kellett dönteni, rendszeres gondolkodású lévén, sorra vettem az érveket, és már az első kérdésnél megakadtam: meg tudom mondani, miért nem leszek pap? A szeminárium előtt két évet a Műemléki Felügyelőségen dolgoztam, mert meg akartam nézni, mi van „odakint”. Kikerülve Pannonhalmáról, ebből a nagyszerű, szellemileg nyitott, mégis elkülönült világból a hegy tetején, találkoztam emberekkel, akik hozzám, a tizenkilenc éves fiatalhoz jöttek kérdéseikkel Istenről. Akkor láttam, mennyien vágnak a pap szolgálatára. A szemináriumba nagy lendülettel vettem bele magam, talán éppen ezért csak harmadévre vált világossá, hogy Isten folyamatos párbeszédre hív, nem csak elindítója a hivatásomnak.

Szoros kapcsolatba kerültem a regnumi atyákkal, majd a Fokoláre Mozgalommal. A nyolcvanas évek végén *Jávorka Lajos* atya hívott meg minket, az egység lelkisége iránt komolyabban érdeklődőket egy kispaptalálkozóra, ahol kiderült, hogy egyfajta szövetségkötés, komolyabb elköteleződés is benne van a programban. Sokszor emlegetik a fokolár papok körében, amit akkor mondtam, talán többünk érzését kifejezve: „Na, na, csak szelíden, csak szelíden azzal az elköteleződéssel!” Ami akkor történt, azóta is minta számomra: abban a pillanatban elveszítették az atyák ezt a bizonyára aktuális, nagyon szép tervüket miattam. Ez a szabadság nagyon fontos

volt nekem! Inkább váltak egygyé a testvérről, mintsem akarták a saját terveiket megvalósítani. Valójában talán ez a lépés győzött meg személyesen ennek az útnak a hitelességéről.

A Kerkai-díj?

Meglepett. Igaz, sok rendezvény előkészítésében részt vettem. Mint a Püspöki Kar Ifjúsági Bizottsága Tanácsadó testületének titkára részt veszek országos és nemzetközi ifjúsági programok szervezésében, vezetésében. A 2000-ben tartott zánkai ifjúsági nagytábor, a Katolikus Ifjúsági Mozgalom rendezvényeit, nemzetközi találkozók és világtalálkozók előkészületi fázisait kellett megszervezni, előkészületi anyagokkal segíteni a közösségeket. Székesfehérváron a Szent Imre templom igazgatója vagyok, és egyházmegyei ifjúsági referens. Feladatom a sok önkéntes munkájának koordinálása. Az idei Szent Imre Ifjúsági Fesztiválon látszott, hogy ennek van ereje. Az itt megtapasztalt siker titka, hogy mindenki mindent a magáénak érzett! Mindezt tehát nem is tudom másképp elképzelni, mint a *communio* lelkiületével, munkatársaimmal, testvéreimmel (világiakkal és paptestvérekkel) szoros egységben.

Kerkai Jenő jezsuita atya alakja nagyon szimpatikus. A háború előtti magyar egyház

kimagasló egyénisége volt, aki azonban inkább a háttérből irányított. Úgy szervezett, hogy annak mindig lelke volt. A semmiből létrehozott egy országos mozgalmat, sok ezer önkéntes vezetővel: a falusi fiatalok közösségi mozgalmát, a KALOT-ot. Az általa létrehozott struktúrát, közösséget a háború után aztán a kommunisták tudatosan és nagy erővel rombolták szét, mert éppen azt az ifjúságot célozta meg, amit ők akartak kézbe venni. Jenő atyát félreállították és meghurcolták. Ő ezt is nagy hittel fogadta, és nem sokkal a halála előtt, betegségtől gyötört, korlátozott életkörülmények között azt írta, hogy hálás az egész életéért, a felívelő, csodálatosan kibontakozó munkáért, a termésért, a meghurcoltatásért és „a lassú eljelentéktelenedésért”. Műve rövid idő alatt összeomlott az elképzelhetetlenül nagy csapások alatt, és ő ezt nagy hittel és derűvel viselte. Nem a művéhez ragaszkodott, hanem Isténhez!

Az ifjúságért végzett eddigi munkák között van egy különleges terület: az évről-évre megrendezett KözösPont misszió. Mi a titka a dinamizmusának?

Már 1998 körül kimentünk körülnézni a *Diákszigetre*, több felekezetből is, egymástól függetlenül. Egyöntetűen azt a tanulságot szűrtük le, hogy a

fiatalokban, akikkel találkozunk a fesztiválokon, nagy és meglepően kifejezett az igény a meghallgatásra. Ebből született a misszió, olyan alapgondolattal, hogy azokon a helyeken szeretnénk meghallgató módon jelen lenni, ahol a fiatalok jól érzik magukat,

Az Ökumenikus Ifjúsági Iroda (ÖKI) képei a 2006-os KözösPont sátor életéből.

mert így előbb-utóbb otthonossá válik számukra a hit és a hívők jelenléte, hiszen szimpatikus léttérben szimpatikus egyházzal találkoznak. Azóta csak gazdagodott ez a tapasztalatunk. Sokan jönnek be a sátrunkba támadóan, az inkvizíciót, a keresztes háborúkat emlegetve, Istent vádolva a világban tapasztalt szenvedésért. Aztán meglepődnek, ha mi ezt – bármennyire fáj – nem vesszük támadásnak, hanem meghallgatjuk őket. Nagyon gyakran el is füstöl a mérge a támadónak, és inkább kérdezni kezd, egyre nyitottabban. Amit ugyanis támadásnak érzünk, az igazában a kapcsolatfelvétel vágyának kifejezése. Ezek a fiatalok hiteles meghallgatót keresnek. Ha megfelelünk a „hitelességi teszten” – nem „ütünk vissza” –, akkor hamarosan akár a legnagyobb titkukat vagy fájdalmaikat is ránk bízák. És kiderül, hogy nem is elenségeink, hanem a barátaink.

Helytállni a Szigeten komoly vállalkozás: öntudatos, szilárd gerincű hitet kíván, másrészt nagy nyitottságot. Pár éve pályázat útján lehet jelentkezni a sátor önkéntesei közé. Ezt a missziós munkát már csak a nagy fizikai és pszichikai megpróbáltatások mi-

att sem lehet másképp végezni, csak egységben; az *ökumené* az egyik legalapvetőbb feltétele a sikernek. A tevékenységet az evangélikus, katolikus és református felekezettel közösen végezzük. Minden évben részt veszünk a Sziget idejére eső vasárnapon egymás istentiszteletén, jobban megismerjük így egymás gondolkodásmódját, istenkapcsolatának sajátosságait, liturgikus hagyományát.

Hogy győződ a sok munkát?

Remélem tudom, hogyan lehet győzni! Ebben a mai átmeneti korban, bizonyos értelemben nem lehet elkerülni a túlterheltséget. Kulcskérdéssé válik az imádság és a közösség. A jezsuitáktól hallottam, hogy a lelkiélet alapfeltételei között első az alvás, második az imádság, és utána jön a többi... Világosan kell látni, hogy testi valónkban muszáj ügyelnünk a pihenésre, és mindarra, amit számunkra a Fokoláre Mozgalomban a *zöld szín* jelent.

Az önkéntes papi hivatás a mozgalomban a legjobb értelemben vett szabadságot jelenti számomra. Egy nagyon világos célt, és – lelki értelemben – akadálymentes haladást feléje. Egyedül csak arra kell figyelnem, hogy azt tegyem, amit Isten kér tőlem: „Én téged ma így akarlak papnak”. Vannak napok vagy hetek, amikor azt kéri, hogy szervezzek meg valamit – olyankor ebben nyilvánul meg az egység –, és van, amikor azt kéri, hogy most ne tegyek semmi mást, menjek a paptestvéreimhez, pihenjek. Mintha egy hűvös, tisztavízű forrás fakadna föl minden

esetben, amikor találkozunk és akár az élet igéjét olvassuk csak el együtt kis közösségünkben, a nukleóban. A papi élet egyik legnagyobb tehertétele ugyanis az egyedüllét. Nincs „tükröd”, amiben, akiben látnád magad. Ezért minél sűrűbben szeretnénk találkozni.

Milyen vágyaid illetve terveid vannak?

XVI. Benedek pápa újra elővette a liturgiát, komolyan, elmélyülten, misztikusan foglalkozik vele, mert a közösséget bele akarja vonni az áldozatba, a mélyebb istenkapcsolatba. Annak idején, a II. Vatikáni Zsinat után, amikor megvalósultak a liturgikus reformok, váratlanul eltűnt az ezeket előkészítő mozgalom, holott a külsőségek megvalósulásával még nem lett elvégezve a feladat. Jó lenne, ha újra megtudnának jelenni a plébániák életében a liturgikus mozgalom gondolatai, integrálódni tudnának a mai lelkipásztorokodásba, éppen a közösség mélyülése érdekében.

Ifjúsági téren nagy fába vágtuk a fejszénket: jövőre újra tervezünk egy több ezer fős katolikus ifjúsági nagytábort, Sydney-vel és a környező országok hasonló programjaival párhuzamosan. De nemcsak egyszeri rendezvényt szeretnénk, hanem tartósabb fennállást az ifjúság megszólításában. Az OLI-ban is újabb feladatok körvonalazódnak. A Lelkipásztori Intézet hivatása, hogy a pasztorális munkát kísérelje szakmailag, s ennek keretében szeretnénk hatékonyan segíteni a megújulásban az egyházmegyéket, ahol egyre több helyen világos lelkipásztori koncepció bontakozik ki, új lehetőségeket tartogatva a papok és világiak együttműködésében. ■

SZÓT KÉR A CSALÁD

CN (3)

Róma, 2007. május 12. A San Giovanni téren több mint egymillió ember: szülők, nagyszülők és gyerekek. Nagyobb bizalommal kell tekintenünk a családra és a jövőre! Valami új született: a *közösségi alany*.

Nagy és világszerte ismert problémák kerültek terítékre a Family day elnevezésű találkozón Rómában: a gazdasági nehézségek, a többgyermekes családok életszínvonalának és életminőségének romlása, elbizonytalanodása a jövőt illetően, a születések számának jelentős csökkenése, a házassági kedv megcsappanása, hogy csak a lényegesebb problémákra utaljunk.

Az egybegyűlték új jelszót fogalmaztak meg: „Ha valami a család javára van, az a társadalom javát is szolgálja”. Az örömteli, boldog emberek pusztája jelenlétükkel, de írásos

dokumentumban is arra kérték az intézményeket, hogy forduljanak megújult figyelemmel azok felé a feladatok felé, melyeket a családnak kell megvalósítani, és ezáltal a család a társadalom pótolhatatlan részévé válik.

Mindenki számára világos, hogy a család a kapcsolatok hálóját képezi, és ezért a társadalomban fontos szerepet tölt be. Kapcsolatok nélkül a társadalom előbb vagy utóbb darabjaira hullik, lassan elviselhetetlenné, rideggé és embertelenné válik.

Ezen a napon megszületett a családnak egy olyan arculata, ami az *új közösségi alany* elneve-

zést kapta. A kiegyensúlyozott, egészséges, működőképes család a nyilvánosság szerepét tölti be társadalmi kapcsolatai révén, ezért válik alanná. Nem lehet megvezetni, befolyásolni és irányítani, mert tudja, hogy mit akar, milyen céljai vannak, hogyan akar és tud pozitívan hatni szűkebb vagy tágabb környezetére.

Remény és bizalom jellemezte május 12-ét, mert a keresztény indíttatású egyesületek és mozgalmak rendezvényén zsidók, muszlimok és nem hívők is részt vettek. Sok ezer gyermek nyitotta meg a Family dayt, az emberiségnek utat mutatva a jövőbe. ■

Tóth Judit

A TERMÉKENYSÉG „FELFEDEZŐI”

Idén hunyt el John Billings, kilenc gyermek édesapja, aki feleségével, Evelynnel együtt kidolgozta a róluk elnevezett természetes születésszabályozási módszert.

Történetük több mint ötven évvel ezelőtt, Melbourne-ben kezdődött. 1953-ban egy katolikus pap megkérte John-t és Lyn-t, legyenek segítségére plébániai családcsoportjában. A friss diplomás, fiatal orvos-házaspár ekkor szembesült egy addig ismeretlen kérdéssel, a fogamzás időszakos vagy teljes elkerülhetőségével. Az akkoriban ismert természetes módszerek ugyanis nem voltak biztonságosak.

A XIX. század közepe óta ismeri a szakirodalom a feltételezett peteérés idején megemelkedő testhőmérséklet jelenségét. Ugyancsak abban az időben jelentek meg az első tanulmányok a méhnyak fokozott nyáktermeléséről. Mindenekelőtt az a felismerés volt fontos, hogy a termékenységnek periodikus szakaszai vannak. Az osztrák Herman Knaus és a japán Kaysaku Ogino egymástól függetlenül hasonló megállapításra jutott: a termékenység időszaka periodikus, és a hónap folyamán néhány – Knaus szerint csak egy – napig tart.

John Billings összegyűjtötte és továbbfejlesztette az addig

rendelkezésre álló ismereteket. Az ötvenes évek vége felé a kutatások felgyorsultak. Egy önkéntes házaspár tagjai rendkívüli pontossággal megfigyelték saját testük minden jelenségét. John Billings érdeme, hogy egyetlen tünetre összpontosított, és egy rendkívül leegyszerűsített módszert alkotott. Már csak az okozott fejtörést, hogyan győzze meg a nőket egy ilyen egyszerű módszer eredményességéről.

Ugyanebben az időben találkozott két fontos személyiséggel, az angol James B. Brownnal és a svéd Eric Odebladdal.

Brown, endokrinológus professzor akkoriban a melbourne-i egyetem tanáráként a termékenységgel foglalkozott. Odeblad professzor az umeai egyetem biofizikusaként hosszú évekig a méhnyaki nyákot kutatta. Billingsék klinikai kísérletei tudományos megalapozottságot nyertek, hála e két tudós közreműködésének.

Billings doktornő 1965-ben csatlakozott a melbourne-i, férfiakból álló orvos-csoporthoz, hogy segítsen teljes mértékben elsajátítani a módszert

azoknak a nőknek is, akiknek nehézségei támadtak. Akkor tudatosodott, hogy a naponta folytatott megfigyeléseket jobb, ha nők tanítják meg a nőknek. A termékeny és terméketlen időszakok pontos és nem csak hozzávetőleges megismerésével olyan módszert sajátíthat el valaki, amit élete egész folyamán alkalmazhat.

Házaspárok millióinak lehetett segítségére ez a módszer, teljesen ingyenesen. Csak-hogy az USA 1960-ban szabad utat nyitott a fogamzásgátló készítmények forgalmazásának. Következésképp a gyógyszergyárak pénzügyi érdekeltségei az egész világon óriási kampányt indítottak a tablet-

CN(2)

ták elterjesztésére. Billings később egy interjúban teljesen világosan fogalmazott: „A mi módszerünk ingyenes, nem termel nyereséget, tehát elterjesztéséhez sem rendelkezik olyan anyagi háttérrel, mint amivel a fogamzásgátló tabletákat gyártó nagy cégek.” Még a feltalálónak kijáró elismeréseket is visszautasította: „Isten kezdettől fogva úgy teremtettem meg a nőt, hogy magában hordja ezt a módszert. Mi csupán azon igyekeztünk, hogy Isten tervét jobban megismerjük.”

1968-ban VI. Pál pápa *Humanae Vitae* kezdetű enciklikájának 16. fejezetében kifejezett utalást tett a terméketlen

periódusokra, majd a következő évben John Billingsnek adományozta a megtisztelő Nagy Szent Gergely lovagrendet a családokért végzett munkájáért.

1988-ban került sor a Billings-módszer első hivatalos elismerésére. Az Egészségügyi Világszervezet által is elismert két tekintélyes tanulmány igazolta a módszer tudományoságát és rávilágított alkalmazásának egyszerűségére, ami különösen a harmadik világ országaiban történő bevezetés szempontjából nagy jelentőségű. Mivel pedig természetes módszerről van szó, minden kultúra és vallás részéről elfogadható.

Nagy előnye továbbá, hogy elősegíti a férfi és a nő közötti párbeszédet és megértést, fejlesztí együttműködésüket, megosztja a felelősséget a gyermekek számát és nevelését illetően. Fontos kérdések ezek minden házaspár életében. Erősíti egyben a párkapcsolatot, segíti a házastársakat, hogy növekedjenek a szeretetben és az egymás iránti hűségben.

Ma több mint száz országban tanítják és alkalmazzák. Néhány éve ötvenmilliónál többre becsülték a módszert alkalmazó házaspárok számát.

A Kínában megindult tömeges sterilizáció- és abortusz-kampány idején, 1985-ben dr. Billings le-

vélben felajánlotta a kínai kormányoknak módszerét. Kínában azóta hivatalosan terjesztik, mintegy ötvenezer tanítják, és három és félmillió házaspár alkalmazza. A Billings házaspár még nyolcvanévesen is folyton úton volt, hogy segítse a helyi terjesztők munkáját, és átvegye neves intézmények kiűntetéseit.

Mindemellett azt is meg kell jegyezni, hogy a Nobel-díjra érdemes, de abban nem részesülő személyek sorában John Billings olyan módszert hagyott az emberiségre, amit sajnálatos módon és igazságtalanul tartanak megbízhatatlannak és kevésbé tudományosnak. Közömbösség övezi ezt a rendkívül értékes felfedezést, amely joggal gazdagítja a XX. század orvostudományát.

*Roberto Di Pietro írása alapján
Összeállította: Vizsolyi László*

Távolinak tűnnek már azok az idők, amikor a kereszténység mellett, vagy ellen érveltek, távoliak azok az ideológiák, elméleti megközelítések és viták, amelyek a jó vagy a rossz kérdésén tépelődtek.

Ma az a *trend*, hogy nem gondolkodunk, jóllehet ki-mondjuk, amit gondolunk, még ha nem is gondoljuk azt, amit mondunk. Mert ahhoz, hogy mindent megtehessünk, amit csak akarunk (és ezt tartjuk szabadságnak), titokban hisszük, hogy elég a pénz és a technika. S ahhoz, hogy mindkettő meglegyen – ha még nem tartozunk a kevés szerencsések közé – egész nap robotolnunk kell. Majd jön az esti tévézés, agymosás – a sok szemét és méreg – egyéb szórakozásokkal; ami csak belefér! Van időnk valami másra? Nincs! Mit használ a vallás, mire jó a kereszténység? Hogy csak több gondunk legyen, hogy bonyolítsuk az életünket?

Sokan szavaznak ma arra: inkább ne legyünk vallásosak, akkor elkerülhetjük a súrlódásokat és háborúkat, a türelmetlenséget és erőszakot.

Mégsem ezek a legveszélyesebb keresztényellenes hangok; amire oda kell figyelnünk, az a szavak mögött bújkó meg. Mindaz a jó, amit a kereszténység adott, behatolt a társadalmi tudatba: testvériesség, nagylelkűség, az emberi személyi tisztelte, az idősök, betegek, gyermekek gondozása (Marx egyvalamit ír a kereszténység javára: megtanította, hogy szeressük a gyerekeket). Ami ezen túl van, a Krisztus feltámadásába vetett hit, utolsó ítélet, pokol, mennyország, azt ugye tekinthetjük nyugod-

KERESZTÉNYSÉG 2

A keresztény lelkiéletet és kultúrát az jellemzi, hogy az igazság szorosan összefügg a szeretettel, s e kettő kapcsolatát semmivel nem lehet pótolni.

tan mellékesnek. Kultúrtörténeti maradvány. Ha nagyon akarjuk, tiszteletben tarthatjuk, mint valaki személyes véleményét, de akár el is tekinthetünk tőle.

Így kerül egy kalapba az igazság iránti érzékenység és a radikális önzés minden fajtája, a gyermekszeretet és az abortusz, a szeretet és szerelem felmagasztalása, valamint a szabadság minden válfaja, tolerancia és közömbösség, s mindez a nihilista relativizmus nagy egyvelegében. Ennek az ellentmondásnak az alapja egy képtelen illúzió, mely a keresztény hagyományokat két-

felé akarja osztani: egy kulturális részre, amiből mindenki válogat a maga tetszésére, és egy lelki-tanbeli részre, amit nyugodtan el is lehet hagyni, vagy eltörpíteni és viszonylagossá tenni.

Ha mérlegelni akarjuk ezt a nagy történelmi jelenséget, tekintettel kell lennünk ellentmondásainak bonyolultságára, melyben keveredik a jó és a rossz. Akaratlanul is megtalálható benne az a jó, mely elutasítja a vak ragaszkodást az élettől elvonatkoztatott tanokhoz (a doktrínérizmust). A doktrínákra szükségünk van, de nem így a doktrínérizmusra,

2007-BEN?

den igazságtól, hogy ne csak elvont legyen, hanem testet öltön. Csakhogy a test vak marad igazság nélkül, mint ahogy üres az igazság is, ha nem ölt testet. Két olyan ellentmondás, mely magyarázza az összes többi, amelyek ebből erednek.

Ha az elvárás – észrevétlenül is keresztény módon – szeretné, hogy testet öltön az igazság, ugyanakkor visszautasítja az igazságot (s így keresztényellenessé válik), akkor akarata ellenére is, menthetetlenül el fog vonatkoztatni. Ez a baja minden ideológiának. A semmibe vezet, mert az embereket kaptafának tekinti, vagyis olyan dolognak, amit eszközként kezelhet.

A társadalom, hogy már végképp ne legyen kereszténynek mondható, korszerű módon, amolyan poszt-keresztény mivoltában egyre inkább zsarnoki formát ölt, azaz csak névlegesen demokratikus. Ez az osztálytársadalom (ha nem is jogi, de tényleges értelemben) már teljesen materialista és kollektivistista (üzleti értelemben). Ám e szép sajátosságokból mind Nyugaton, mind Keleten bőven találni, ami arról árulkodik, hogy a „jobbos” és „balos” utak is osztoznak a nihilizmusban, melyből megszülettek.

Mire jó a kereszténység? Gondolom, már kezdjük sejteni. Semmiféle türelmesség (szeretet igazság nélkül), semmiféle együttérzés (szeretet igazságosság nélkül) nem ad választ az élet végső értelmére. Szent Pál nem győzi hangsúlyozni sokszor idézett, még kevésbé értett szeretethimnuszában, hogy adhatjuk bár mindenünket, akár a testünket is, ha szeretet nincs bennünk, nem használ sem-

mit. Bár mindent adunk, lehet, hogy nem jó semmire.

Miért a teremtmésmegtestesülés-szenvedéshalál-feltámadás *valóságától* válik igazzá és teljessé minden létezés, ha nem azért, mert maga Isten a Szeretet, amint Szent János írja első levelében? Nem elég a többé-kevésbé valódi önzetlenség ahhoz, hogy rávilágítson az élet értelmére és céljára. Főképp nem egy olyan társadalomban, melyből kihalt a radikalitás, melyet az ügyeskedő megélhetés, a széttöredezettség és a széthúzás jellemez, a mindennapok küzdelmei és kelepcei közepette.

Igaz, Isten magáénak tud az életben megtörtént minden jót, és boldoggá tesz minden jóakaratú embert. Ám igaz az is, hogy odaadhatjuk minden kincsünket, önmagunkat is anélkül, hogy szeretet lenne bennünk. S ez a kereszténység igazsága, bármennyire szélsőségesnek, botrányosnak is hat. Mivel Isten a szeretet, mely mindent remél, mindent elhisz, mindent elvisel, és nem keresi a magáét, ez a szeretet csak akkor létezik, ha vele és hozzá hasonlóan cselekszünk.

Meg is tagadhatja valaki Istent önelégültségében, ehhez is megvan a szabadsága. De ez annál is tragikusabb, mint amikor valaki majd szomjan hal, és – szabadságában – visszautasítja a felkínált vizet. Okosan teszi? Aligha!

Ilyen számszögből – ahol keveset számít, hogy jók vagy rosszak, gazdagok vagy szegények vagyunk – látható és érthető már, hogy mire jó a kereszténység 2007-ben.

Giovanni Casoli

Fordította: Bartus Sándor

mely csak torzulása annak. Az életösztön hívónek és nem hívónek ugyanúgy diktálja, hogy utasítson el minden igazságot, ami csupán elvont marad, és nem testesül meg. A kereszténység pedig vagy Megtestesülés, vagy nem létezik. A romboló hatású rossz is megtalálható ebben a mai egyvelegben, éspe-dig ott, ahol igyekszik viszonylagossá tenni, eltörpíteni vagy éppen eltörölni a kinyilatkoztatott és megtestesült igazságot. Mert elutasítja – inkább, mintsem tagadja – Istent, magát. „Kézzelfogható” igazság ez – az igazság nélkül.

Olyan társadalmat akarnak, melyben nincs Isten, és ahol természetes, hogy a kényelmünkért mindent megtehetünk. A *testünket* megillető jogok alapján, ámde a *megtestesült* igazsággal ellentétben. Éppen amikor elvárják min-

CN(2)

teológia

SZEGÉNY EGYHÁZAT SZERETNÉK

Előrebocsátom, hogy gyakorló keresztény vagyok, ám sokat kínlódom. Úgy tűnik, hogy igazán még az egyházat sem érdeklik azok a körülmények, melyekben sok-sok ember él. Hogy világos legyen: amikor látom a konk-lávékát vagy bármilyen más vatikáni rendezvényt, az nekem a botrány maga, mert egyrészt drága öltözékek, aranyból készült keresztek, arany gyűrűk jelennek meg, másrészt üresek a szemináriumok, a kolostorok, a hatalmas épületek. Jézus Krisztus azt mondta az apostoloknak, hogy ne vigyenek magukkal semmit. Szent Ferenc mindenét odaadta a szegé-

nyeknek, ma viszont a ferencsek nagyon gazdagok.

Egyedül Isten végtelen irgalmára való tekintettel hallgatok még a papok szavára. Veszélyben érzem magam, mert nem akar felébredni az egyház. Nem várhatjuk el, hogy szegény legyen, akkor se, ha Teréz anya nem félt a szegénységtől. Ma könnyen csapdába ejt a gazdagság, pedig Krisztus éppen ezt nem akarta.

F. P.

Ha őszintén akarjuk, hogy megváltozzon az egyház, de a társadalom is, erre csak egy biztos módszerünk van: mindenkinek magának kell megváltoztatnia saját életstílusát. De hogyan?

Megemlíti ön is Szent Ferenc karizmáját, mely nagyon jótékony földrengést okozott

az egyházban, és azt óhajtaná, hogy ez ma újra bekövetkezzen.

A Szentlélek az egyházban folyamatosan a mai időknek megfelelő új karizmákat hív életre, melyek képesek igazi megújulást hozni. Ezek a karizmák már működnek.

Nem kellene keresztényként veszélyben éreznie magát az egyházban, mert nem mondhatjuk magunkat kereszténynek, ha nem vagyunk egységben egyházunkkal, ha nem követjük Jézust, aki arra szólít, hogy tagadjuk meg magunkat, és viseljük kereszttünket.

Maga XVI. Benedek pápa is azt mondta nemrég, hogy az egyháznak fel kell ébrednie. Marmann atya, a nemzetközi apostoli Schönstatt mozgalom vezetője a Zenit hírügynökségnek adott interjújában említést tett erről a Szentatyával folytatott beszélgetéséről. A pápa emlékeztette Szent Ágostonra, aki az álomkórban szenvedő betegekéhez hasonlította azt a közömbösséget, amit korának keresztény közösségeiben tapasztalt időnként. Még azt is hozzáfűzte, néha drasztikus eszközökhöz kell folyamodnunk, hogy kikerüljünk ebből a kómas állapotból, mely óhatatlanul a halálba vezet. XVI. Benedek az álomkór szót használta mindarra, ami gyakorlati ateizmusként jelentkezik az egyházban és a társadalomban. Szerinte minden meglévő erőnek, a mozgalmaknak és egyházi közösségeknek – ha készek elfogadni Istentől prófétai hivatásukat és karizmájukat – szembesülniük kellene ezzel, hogy cselekedni tudjanak, és ébredést hozzanak az egyházba.

Mario Bodega atya
fordította: Tóth Judit

KÉPZELT BARÁTOK

A csaknem ötéves kisfiam azt mondja, hogy van egy barátja, egy fantázia szülte, nagy ormányú elefánt. Gyakran beszél róla, néha meg arra kér, hogy köszönjek neki vagy etessem meg, és így tovább. Mit jelent ez? Kóros jelenség? Egyszerűen rá kell hagynom? Vagy épp ellenkezőleg?

K. P.

Rögtön az elején megnyugtathatom, hogy a fantázia szülte barát nem érzelmi szegénységre vall, és fejlődési rendellenességet sem jelent. Gyakran inkább az alkotó kedvre, a befelé fordulás és elmélyülés képességére utal.

Négy éves kora körül sok gyermek képzelt barátokkal kezd beszélgetni és játszani.

Általában rendkívüli képességekkel rendelkező állatokról, rajzfilmfigurákról van szó. A hős szerepében jelennek meg, és a gyermek segítségére sietnek, vagy a hűséges, készséges barátot testesítik meg, aki mindig készen áll a titkok meghallgatására ugyanúgy, mint egy bizalmas beszélgetésre.

Bizonyos értelemben a gyermek énjének kivetülése lehet, mert olyan tulajdonságokkal, vonásokkal és képességekkel rendelkezik, amiket valójában a gyermek szeretne birtokolni.

Más esetekben ezek a kis barátok a jó lelkiismerethez hasonlítanak, mely mutatja az utat és segít helyes döntéseket hozni. Adott esetben lehet a levezető szelepe a felgyülemelő haragnak – például a szülőkkel szemben –, azaz a gyermeki tiltakozás megnyilatkozása.

Tehát nincs ok az aggodalomra.

Sőt, azt lehet mondani egy ilyen kitalált figuráról, hogy különleges szimbolikus hajlamot fejleszt ki a gyermekben. Lehetőséget ad a nap folyamán átélt különböző események, érzelmek, gondolatok, lelkiállapotok feldolgozására.

Azt kérdezi, rá kell-e hagyni, vagy jobb szembesíteni őt a valósággal? A legjobb, ha elfogadjuk a helyzetet, és kifejezzük figyelmünket és szeretetünket a gyermek iránt. Azt tanácsolom, hogy ne lépjen be a gyermek és képzelt barátjának a kapcsolatába, ez általában nem helyes, hacsak nincs rá kifejezett felszólítás. Akkor – ahogy azt ön is tette – be lehet szállni a játékba. Gyermek ke tökéletesen meg tudja különböztetni a valóságot a

képzelet világától. Éppen ezért jobb tiszteletben tartani a játékot és elkerülni az értelmezgetést, hogy a felnőtt világ ne törjön be a gyermek fantáziavilágába.

Fontos még, hogy ne csúfoljuk ezért, nehogy a megértés hiányát vagy a komolytalanság érzetét keltsük, haragot vagy kiábrándulást okozva ezzel a gyermeknek. Normális esetben a fantázia szülte figura eltűnik általában hat-hét éves kor körül, de akkor sincs ok az aggodalomra, ha ez később következik be. Lassan-lassan egyre jobban be fog kapcsolódni a közösségi és iskolai valóságba, és egyre szorosabb kapcsolat fejlődik ki a gyermek és az őt körülvevő világ között.

Ezio Aceti

Fordította: Vizsolyi László

gyermekünk világa

EGY „FILLÉRES SZENT”

Öt évvel ezelőtt, szeptember 23-án avatták szentté *Pio atyát*.

Az imádság és szenvedés emberének kisugárzása ma Lourdes-éhoz hasonlítható. Miséire annak idején milliók utaztak *San Giovanni Rotondóba*, gyóntatószéke előtt egész nap hosszú sor kígyózott. A vásári forgatag ellenére, ami óhatatlanul elárasztja a kegyhelyeket, a természetfeletti ferences béke az oda zarándokló szívét ma is megéri.

Pio atya kemény megpróbáltatásokat élt át, majdhogynem üldöztetést. Abban az időben – egy anekdota szerint – a cellájába behallatszott, amint egy utcai árus nagy hangon így kínálhatja portékáját a fényképével kereskedve:

„Pio atyát fillérékért!” Látod – kommentálta rendtársának –, van, akinek nagyon fontos vagyok, de ez az ember mondja ki a valóságot: filléreket érek!

Pio atya a bibliai prófétákhoz hasonlóan csak Isten sugallatára beszélt, amikor pedig nem volt közvetlen üzenete, hallatlan gyengésséggel és melegséggel szólt az emberekhez: legyetek nyugodtak... maradjatok derűsek... higgyetek Istenben, aki tudja, mire van szükségetek... Legyetek olyanok, mint az édesanya karján ülő kisgyermek... Pio atya, ha kellett, Ábrahámmal hasonlítan Istennel perbe szállva járt közbe az emberek boldogulásáért: Vagy megadod nekik a kegyelmet, vagy tovább kell, hogy háborgassalak! Mondd, hogy megadod!

A szenvedéseit kísérő rendkívüli adományokról a követke-

zőket mondta: – Igen, rendkívüli ajándékok, de a keresztényeket nem kellene megbotránkoztatniuk, se pedig túlzottan lázba hozniuk. A stigmákat minden Jézus nyomában járni akaró magán hordja, még ha kívülről nem is látszanak. A *bilokáció* (amikor egyszerre van két helyen valaki) arra emlékeztet, hogy Isten mindenütt jelen van, és közel áll mindenkire. A *scrutatio cordium* azaz a lelkiismeretbe látás Istenre utal, aki ismeri a szívek titkait, és a szerint ítél. A gyógyításra, a betegek vigasztalására, a rosszal, a sátánnal szembeni határozott állásfoglalásra – bármilyen formában is mutatkozzék – minden kereszténynek képesnek kell lennie.

Rendkívüli intenzitással kísérték végig Pio atya életét ezek a szentekre jellemző cselekedetek.

TERMÉSZET ÉS FELELŐSSÉG

Ez a felvétel a grönlandi Disko-öbölben készült. Sajnos közismert a jelenség: a Föld hőmérséklet-emelkedésének következtében évről-évre egyre gyorsabb ütemben olvad a sarki jégpáncél.

Az ilyen képek láttán először akaratlanul is aggodalom ébredhet bennünk a jövőnk miatt: hamarosan eláraszt minket a tenger (félelem). Azután esetleg szeretnénk megváltoztatni az egész világot: így nem mehet tovább! (méltatlankodás). Végül pedig feltesszük magunknak a kérdést – és ez az egyetlen célravezető – Vajon mit tehetnék, hogy ne így legyen? A válasz egyszerű: mától kezdve igyekszem szerényebben élni, és törekszem megőrizni az engem körülvevő természetet (felelősség).

KERESZTREJTVÉNY

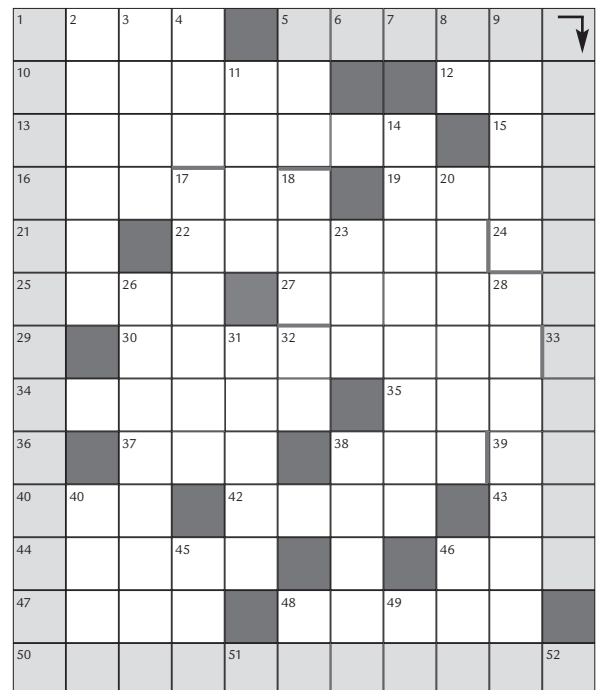
Beküldendő a teljes mondás: „Ami a páva tollának egyetlen szálán szinte semmi, vízszintes 5. a hozzátartozó függőlegessel, és a függőleges 1. a végén vízszintessel.”

Vízszintes: 1. Ábrahám neje 10. Papok törvényhozó gyűlése 12. Lapos fenekű edény 13. Csónakot hajtók 15. Félig zene! 16. Kabát németül 19. Megzavarodott rigó! 21. Irén egyenműi 22. Valóságos 24. Fél séma! 25. Ausztrál tó 27. Kedvetlen, onott 29. Vanádium 30. Kényeskedik, szenvedeg 33. Zorro jele 34. Nagy-Britannia országa 35. Végtelen makréla! 36. Liter 37. Francia fokhagyma 38. Salak közepe! 39. Háziallat 40. Összekevert som! 42. Szükséges 43. Tiltó szó 44. Énekhang, szólam 46. Összetöredezett nád! 47. Végtelen virtus! 48. Alagsor 50. Nitrogén 51. Határozott névelő 52. Kérdőszó

Függőleges: 2. Bányászat alapanyaga 3. Semmi franciául 4. Végtelen Ganz! 5. Összekevert Tas! 6. A harmadik ismeretlen (mat.) 7. A C-dúr 6. hangja 8. A múlt idő jele 9. Sivatagi település 11. Manővere egyenműi! 14. Kristály németül 17. Nem „kóser” 18. Íme 20. Japán város 23. Kis nyílás népiesen 26. Más tárgyhoz tapasztá 28. Rendbe rak 31. Kártyában a „felső” 32. Hangos Vera! 38. Algéria fővárosa 41. Okhatározó 45. Tör 46. Tetőfedő 48. Pap Tamás 49. Asszonyképző

Előző havi keresztrejtvényünk megfejtése:

„Valamely embert szeretni ezt jelenti: Úgy látni őt, ahogy Isten.”

Hogy a forráshoz jussunk,
az árral szemben kell úszni!

Stanisław Jerzy Lec